

Arrest

nr. 63 889 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 1 oktober 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. Verzoeker vulde zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden via op 20 september 2010 en 14 december 2010 gedateerde brieven aan met nieuwe overtuigingsstukken.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 23 maart 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond verklaard wordt en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond verklaard wordt, die verzoeker op 1 april 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 07/10/2009 bij de burgemeester van 9100 Sint-Niklaas door [E. K., A.] [...],

in toepassing van art 9bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING

Rekening houdende met de uitgestippelde criteria en de daaraan gekoppelde voorwaarden in de instructie van 19/07/2009 van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, dhr. M.Wathelet. Rekening houdende met het arrest van de Raad van State nr.198.769 van 9 december 2009 die de instructie dd.19/07/2009 betreffende de toepassing van het vroegere art.9, lid 3 en van art. 9BIS van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 heeft vernietigd.

Rekening houden met de verklaring van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M. Wathelet op 11 december 2009 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State:

“De Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid bevestigt, met in acht name van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord, gerespecteerd blijven. “Met inachtneming van deze vernietiging zullen deze criteria wat de grond betreft en in het kader van de analyse van de individuele dossiers, gerespecteerd worden.”

“In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert de rechtszekerheid. Voor de dossiers die ten gronde de duurzame lokale verankering inroepen, blijft de termijn van 15.09.2009 tot 15.12.2009 behouden.”

De aanvraag van betrokkene steunt op het criterium 2.8B (duurzame lokale verankering - ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 - modelarbeidscontract - mogelijkheid om een arbeidskaart B te verkrijgen).

Overwegende dat betrokkene heeft nagelaten een recent en behoorlijk ingevuld arbeidscontract bij zijn huidige aanvraag toe te voegen. Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar of van onbepaalde duur [zijn]. Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 02/05/1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29/07/1988.

De arbeidsovereenkomsten bijgevoegd bij de aanvraag zijn niet recent. Er kan niet worden nagegaan of de tewerkstelling of belofte tot tewerkstelling nog een actueel karakter heeft. Bovendien is het vermelde loon lager dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 02/05/1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29/07/1988.

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor het criterium 2.8B van de instructie dd. 19/07/2009. Hij diende pas na het verstrijken van de vastgelegde termijn voor aanvragen die ten gronde de duurzame lokale verankering inroepen (15.09.2009->15.12.2009) twee recentere arbeidsovereenkomsten in (op 20.09.2010 en op 14.12.2010), maar deze kunnen uiteraard niet meer in aanmerking worden genomen. De aanvraag dient te worden verworpen.

De door betrokkene aangehaalde elementen van integratie, het beroepsverleden in België, de kennis van het Nederlands , de opgebouwde sociale banden in België kunnen niet weerhouden worden als

grond voor een regularisatie/machtiging tot verblijf. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de cumulatieve voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19/07/09 en die moeten vervuld zijn.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 1 april 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2 : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden of slaagt er niet in te bewijzen dat deze termijn niet werd overschreden.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Hij stelt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Ter adstruering van zijn standpunt geeft hij volgende toelichting:

“EERSTE ONDERDEEL

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich mee kan brengen voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de ongegrondheidsbeslissing.

In casu werd de regularisatieaanvraag van verzoeker gesteund op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van het vroegere art. 9. lid 3 en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Het wordt niet betwist - en ook in de rechtspraak algemeen aanvaard - dat verwerende partij, niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State, de criteria welke vooropgesteld waren in deze instructie kan toepassen bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag (zie RvV 16 december 2010, nr. 53.240, [...]).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij enkel bezwaren heeft tegen het bij de aanvraag overgemaakte arbeidscontract. Zij stelt hierbij het volgende:

Overwegende dat betrokkene heeft nagelaten een recent en behoorlijk ingevuld arbeidscontract bij zijn huidige aanvraag toe te voegen. (...) Hij diende pas na het verstrijken van de vastgestelde termijn voor aanvragen die ten gronde de duurzame locale verankering inroepen twee recentere arbeidsovereenkomsten in (op 20.09.2010 en op 14.12.2010), maar deze kunnen uiteraard niet meer in aanmerking worden genomen.

Waarom de later overgemaakte arbeidsovereenkomsten ‘uiteraard’ niet meer in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de regular[i]satieaanvraag, is verzoeker evenwel een raadsel.

Verzoeker betwist niet dat hij op het ogenblik van zijn aanvraag geen arbeidscontract had gevoegd dat voldeed aan de voorwaarde van het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arb[e]jdsovereenkomst nr. 43, doch enkel het arbeidscontract waarmee hij werkzaam was geweest.

Evenwel diende verzoeker vervolgens op 20.09.2010 en op 14.12.2010 twee recente arbeidsovereenkomsten die verwerende partij louter omwille van het tijdstip van indiening naast zich neerlegt. Inhoudelijk worden deze arbeidsovereenkomsten door verwerende partij niet betwist.

Er wordt dan ook geen enkel redelijk verantwoord argument voorgebracht waarom met deze arbeidsovereenkomsten bij de beoordeling van de regularisatieaanvraag geen rekening mag worden gehouden.

In de rechtspraak wordt daarentegen algemeen aanvaard dat verzoeker gedurende de procedure en met name tot de dag voor de bestreden beslissing genomen werd, de mogelijkheid heeft om aanvullende documenten of actualisaties in te dienen (zie RvV nr. 56 050 van 16 februari 2011: nr. 2.12: 'Bovendien had verzoeker nadien nog ruimschoots de tijd om eventuele aanvullende documenten in te dienen of actualisaties bij te voegen, met name tot dag voor de bestreden beslissing genomen werd.'

Door zich in casu op de in deze instructie opgelegde termijn (15.09.2009 t.e.m. 15.12.2009) te baseren om te bepalen of bepaalde overgemaakte documenten (m.n. de meer recente arbeidscontracten) in aanmerking kunnen worden genomen, misbruikt verwerende partij evenwel haar ruime appreciatiebevoegdheid.

Zij stelt een voorwaarde niet nergens staat vermeld.

Het is duidelijk dat het onderscheid dat verwerende partij maakt, bovendien geenszins redelijk te verantwoorden is, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Immers, verwerende partij kan niet redelijk verantwoorden waarom de latere overgemaakte arbeidsovereenkomsten, waarvan zij de ontvangst via de ambtenaar van de Stad SINT-NIKLAAS niet betwist, niet in aanmerking zou[den] mogen worden genomen bij de beoordeling van de gegrondheid van de regularisatieaanvraag.

Dat bij de beoordeling van de gegrondheid alle op dat ogenblik overgemaakte documenten in aanmerking dienen te worden genomen.

Zie ook in de rechtspraak:

'De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Door zulks niet te doen werd dan ook het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Dat het middel derhalve ernstig is.

TWEEDE ONDERDEEL

Verwerende partij heeft bovendien niet op een afdoende manier gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde gegrondheidsmotieven in zijn geheel niet kunnen weerhouden worden als grond voor regularisatie.

In de vernietigde instructie staat immers het volgende te lezen : "Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de gemachtigde (...) kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. Onderstaande feitelijke elementen worden (...) in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden: (...) Werkverleden en werkbereidheid. beschikken over de kwalificaties of

competenties afgestemd op het arbeidsaanbod. o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien”.

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie en de jarenlange tewerkstelling, zoals die ontegensprekelijk blijkt uit de stukken van het dossier, slechts als volgt:

“De door betrokkene aangehaalde elementen van integratie, het beroepsverleden in België, de kennis van het Nederlands, de opgebouwde sociale banden in België kunnen niet weerhouden worden als grond voor een regularisatie/machtiging tot verblijf. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de cumulatieve voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en die moeten vervuld zijn.”

Aldus moet worden vastgesteld dat uit dit motief niet blijkt waarom deze gegrondheidsmotieven in zijn geheel niet kunnen worden weerhouden als grond voor regularisatie. Evenmin werd rekening gehouden met de duur en de aard van de tewerkstelling van verzoeker of in welke mate de reeds lang bestaande tewerkstelling zou zijn afgestemd op het arbeidsaanbod, ondermeer inzake knelpuntberoepen. Zelfs al blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde ten onrechte van mening is dat de duurzame lokale verankering van verzoeker niet in aanmerking kan worden genomen omdat hij geen ‘recent en behoorlijk ingevuld’ arbeidscontract heeft voorgelegd, dan nog kan worden aangenomen dat in casu op meer uitgebreide wijze diende te worden gemotiveerd waarom het arbeidscontract/loonfiche/vakantiegeld en de andere elementen van integratie (sociale banden/kennis van het Nederlands) die verzoeker heeft voorgelegd, niet in aanmerking konden worden genomen in het kader van zijn integratie of in het kader van mogelijke toekomstige tewerkstelling. (zie ook RvV nr. 52 905 van 13 december 2010). In het kader van de appreciatiebevoegdheid van verwerende partij kan worden verwacht dat in de bestreden beslissing op meer uitgebreide wijze wordt ingegaan op de omstandige bewijzen van integratie en tewerkstelling die verzoeker in casu heeft voorgelegd.

De gemachtigde van de staatssecretaris is niet in alle redelijkheid tot de motieven van de bestreden beslissing gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.”

3.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

[...]

Uit verzoekers kritiek blijkt dat hij het niet eens is met het feit dat zijn ingediende arbeidsovereenkomsten (op 20.09.2010 en op 14.12.2010) niet meer in aanmerking worden genomen, daar zij niet zijn ingediend binnen de door de instructie voorziene termijn van 15 september 2009 tot 15 december 2009. Verzoeker betwist niet dat arbeidscontract dat hij bij zijn aanvraag had gevoegd niet voldeed aan de voorwaarde van het wettelijk minimumloon.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het criterium 2.8.B een tijdelijk criterium is en derhalve een tijdelijke gunstmaatregel uitmaakt.

Het vademecum aangaande de verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Dit criterium zal uitzonderlijk in aanmerking worden genomen, onder voorbehoud van ontvankelijkheid van de aanvraag, voor de aanvragen ingediend tussen 15-09-2009 en 15-12-2009 inbegrepen (u hebt DRIE MAANDEN vanaf 15.09.2009 om uw dossier in te dienen of te vervolledigen).”

De instructie zelf luidt als volgt in haar slotbepaling:

“De vreemdelingen die aan bovenstaande voorwaarden beantwoorden, en die reeds een aanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 of het huidig artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend, die nog steeds hangende is bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hoeven geen nieuwe aanvraag in te dienen. Zij hebben evenwel de mogelijkheid om hun dossier aan te vullen door middel van een aangetekend schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In de gevallen bedoeld in 2.8, dient dit te gebeuren binnen de 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009.” (eigen onderlijning)

Gelet op voorgaande heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoeker, op het moment dat hij zich beriep op criterium 2.8.B op de hoogte diende te zijn van het feit dat dit criterium een tijdelijke maatregel is en dat hij slechts drie maanden (zijnde van 15 september 2009 tot 15 december 2009) de tijd had om zijn aanvraag aan te vullen met een behoorlijk ingevuld arbeidscontract zoals bepaald door de instructies. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de beslissing, betekent uiteraard niet dat de beslissing verkeerdelijk genomen werd.

Verzoeker kan voorts niet gevolgd worden waar hij stelt dat verwerende partij zijn appreciatie-bevoegdheid heeft misbruikt door de instructies te blijven toepassen. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de toepassing van een door de bevoegde staatssecretaris bepaalde beleidslijn die een herneming is van de situaties die werden opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 rechtsgeldig is. Door deze beleidsrichtlijn geeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid immers enkel een invulling aan de discretionaire bevoegdheid waarover hij, krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, beschikt.

Bovendien heeft verwerende partij de eer toe te voegen dat, in tegenstelling tot wat verzoeker aangeeft, uit de overwegingen van het arrest van de Raad van State, waarbij de instructies vernietigd werden, niet afgeleid kan worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om - louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf - de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Waar verzoeker verwijst naar enkele arresten, merkt verwerende partij op dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijkheden die aan de grondslag liggen van die arresten overeenkomen met zijn persoonlijke situatie en dat naar analogie dezelfde redenering dient gevolgd te worden in zijn geval. Bovendien, zoals reeds supra uiteengezet, bepalen zowel de instructies zelf als het vademecum op duidelijke manier dat verzoeker slechts drie maanden de tijd had om zijn aanvraag aan te vullen en niet, zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt, tot aan het moment van de beslissing.

Waar verzoeker vervolgens meent dat uit de beslissing niet blijkt waarom de elementen van integratie niet weerhouden kunnen worden als grond voor regularisatie heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat het loutere element van integratie niet volstaat opdat voldaan is aan de voorwaarden gesteld door criterium 2.8.B waar verzoeker zich zelf op heeft beroept. Immer, zoals reeds uiteengezet, voorziet criterium 2.8.B in cumulatieve voorwaarden.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verwerende partij stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden met de door verzoeker ingeroepen gronden om tot een verblijf te worden gemachtigd en met de elementen die zijn concrete situatie kenmerken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond."

3.1.3. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen, waaronder de *“Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet”*.

Verweerder stelt terecht dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. Partijen, die beide, naar deze beleidsinstructie verwijzen, betwisten deze vaststelling niet.

De Raad merkt op dat in de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009 is gesteld dat indien een vreemdeling een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indient of actualiseert gedurende een termijn van *“3 maanden te rekenen vanaf de datum van 15 september 2009”* er ook rekening zal gehouden worden met zijn *“duurzame lokale verankering”*. In voorliggende zaak is het niet betwist dat verzoeker binnen de termijn van drie maanden te rekenen vanaf 15 september 2009, en meer specifiek bij schrijven van 1 oktober 2009, een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging indiende. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder dat verzoeker in dit schrijven uitdrukkelijk heeft verwezen naar voormelde beleidsrichtlijn en stukken aanbracht teneinde aan te tonen dat hij *“zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd”*. Verzoeker betoogde meer specifiek zich in een situatie te bevinden zoals voorzien in punt 2.8B van de beleidsrichtlijn en voegde bij zijn aanvraag documenten teneinde aan te tonen dat hij sedert 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft, een arbeidscontract en stukken waaruit dient te blijken dat hij een in België studeerde, dat hij een beroepsverleden heeft en dat hij kennis heeft van de Nederlandse taal.

Verzoeker vulde zijn aanvraag op 20 september 2010 vervolgens aan met een arbeidscontract van onbepaalde duur waarin voorzien wordt dat hij vanaf 15 september 2010 als hulpbakker aan de slag kan. Op 14 december 2010 maakte verzoeker een nieuw arbeidscontract, doch deze maal met een geldigheidsduur van één jaar, over waaruit blijkt dat hij vanaf 1 oktober 2010 bij dezelfde werkgever in dienst kan treden.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelde evenwel dat verzoeker *“niet in aanmerking [komt] voor het criterium 2.8B van de instructie dd. 19/07/2009”*, omdat de arbeidsovereenkomst die verzoeker bij zijn initiële aanvraag voegde niet *“recent”* is en een loon vermeldt dat lager ligt dan het minimumloon dat voorzien is in de intersectorale arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 en de *“twee recentere arbeidsovereenkomsten”* die verzoeker op 20 september 2010 en op 14 december 2010 overmaakte *“uiteraard niet meer in aanmerking worden genomen”*.

De Raad merkt evenwel op dat uit de instructie van 29 juli 2009 niet kan afgeleid worden dat geen rekening dient gehouden te worden met bewijsstukken die na 15 december 2009 worden overgemaakt door een vreemdeling ter staving van een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden die in de periode tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 werd ingediend.

Onder punt 2.8 van de instructie is namelijk enkel voorzien dat “de aanvragen” moet ingediend worden binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf 15 september 2009, doch wordt niets gesteld over het tijdstip waarop de overtuigingsstukken bij de aanvraag kunnen gevoegd worden.

In fine van de instructie van 19 juli 2009 is voorts enkel bepaald dat vreemdelingen die reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend hadden geen nieuwe aanvraag hoefden in te dienen om te kunnen genieten van de bepalingen van de instructie, maar wel “de mogelijkheid” hadden om “hun dossier aan te vullen door middel van een aangetekend schrijven”. Hierbij werd toegelicht dat “in de gevallen bedoeld in 2.8 [dit diende] te gebeuren binnen de 3 maanden te rekenen vanaf de datum van 15 september 2009”. In de mate dat verweerder in de bestreden beslissing naar deze bepaling lijkt te willen verwijzen moet worden opgemerkt dat verzoeker zich niet in de voormelde situatie bevond, daar er bij hem geen sprake was van een hangende aanvraag die dateerde van voor 15 september 2009. Er blijkt derhalve niet dat verweerder deze bepaling dienstig kan aanwenden. Daarenboven moet worden opgemerkt dat deze slotbepaling in de beleidsinstructie hoe dan ook niet voorziet dat indien de aanvraag om machtiging tot verblijf werd aangevuld binnen de vastgelegde termijn van drie maanden maar er achteraf nog ontbrekende of bijkomende stukken werden bijgebracht dit automatisch dient te leiden tot de vaststelling dat “deze stukken uiteraard niet meer in aanmerking [kunnen] worden genomen” en dat zonder dat deze stukken inhoudelijk worden onderzocht kan worden besloten dat de aanvrager “niet in aanmerking [komt] voor het criterium 2.8B van de instructie dd. 19/07/2009”. Een lezing zoals voorgestaan door verweerder zou immers impliceren dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zou kunnen beslissen te weigeren bepaalde bewijsstukken bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf te betrekken. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een dergelijke bevoegdheid echter niet afgeleid worden en verweerder blijft in gebreke een andere wettelijke grondslag aan te brengen waaruit deze bevoegdheid zou kunnen gededuceerd worden. De motivering van de eerste bestreden beslissing is tevens kennelijk onredelijk nu enerzijds gesteld wordt dat de overtuigingsstukken van recente datum moeten zijn en anderzijds dat indien de aanvrager recentere overtuigingsstukken overmaakt deze niet in aanmerking worden genomen.

Waar verweerder in zijn nota met opmerkingen nog verwijst naar een niet nader omschreven “*vademecum*” dient, los van het feit dat niet blijkt dat dit “*vademecum*” enige juridische waarde heeft, te worden geduid dat verweerder nalaat dit document aan te brengen, zodat niet blijkt dat zijn beweringen omtrent de inhoud van dit document enige grond hebben.

Er dient bijgevolg besloten te worden dat verweerder, door een beleidsinstructie toe te passen op een wijze die geen steun vindt in de bewoordingen van deze instructie en die daarenboven niet verenigbaar is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en door te weigeren om twee door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken inhoudelijk bij de beoordeling van een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden te betrekken in voorliggende zaak, de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker aan dat de tweede bestreden beslissing genomen is met miskennis van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker meent volgend(e) middel(en) te kunnen aanvoeren tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dd 23.03.2011:

Het moet worden vastgesteld dat verwerende partij verzoeker verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op enige wijze haar inmenging op het privé- en familielevens hetwelk door verzoeker in zijn verzoek op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet naar voren werd gebracht, te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

In casu werd ook door verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf genoegzaam aangetoond dat hij gedurende lange tijd in België heeft geleefd en naast vriendschappelijke, ook persoonlijke sociale banden heeft ontwikkeld die voldoende solide zijn om te besluiten dat hij zich op voldoende wijze heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Dat verwerende partij bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om in dit stadium van de integratie, gedwongen terug te moeten keren naar zijn geboorteland.

Wanneer het dossier immers met de nodige objectiviteit zou zijn bekeken, is het duidelijk dat er geen enkele proportionaliteit bestaat tussen een dergelijke formele vereiste en de ingrijpende gevolgen voor het privé-leven.

Deze louter formele uitvaardiging van het bevel om het grondgebied te verlaten vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoeker op de eerbiediging van zijn privé-leven, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dd 22.12.2010 vormt dan ook een schending van artikel 8 EVRM, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht."

3.2.2. In de nota met opmerkingen stelt verweerder het volgende:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Het begrip "gezinsleven" in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Bovendien wijst verwerende partij erop dat er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens meermaals heeft geoordeeld dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

Uit de gegevens van het dossier blijkt niet dat verzoeker een relatie heeft of een gezinsleven vormt met een andere persoon. Verzoeker wijst op "vriendschappelijke en persoonlijke banden" die hij heeft opgebouwd in België. Hieruit kan geen gezinsleven worden afgeleid in de zin van artikel 8 van het EVRM, evenmin een familiaal leven. Nu verzoeker niet aantoont dat er sprake is van een gezinsleven of van een familiaal leven, kan hij niet dienstig aanvoeren dat deze beschermd moeten worden op basis van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker van mening is dat sociale contacten wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM, wijst verwerende partij erop dat de feiten aangehaald door verzoeker in zijn verzoekschrift, namelijk zijn "vriendschappelijke en persoonlijke banden", niet vallen onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). (cfr. RVV, 54.768, d.d. 24 januari 2011).

Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verwerende partij stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden met de door verzoeker ingeroepen gronden om tot een verblijf te worden gemachtigd en met de elementen die zijn concrete situatie kenmerken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is" (RVV nr. 9420 van 31 maart 2008)

Een schending van het redelijkheidbeginsel wordt evenmin aangetoond door verzoeker."

3.2.3. Allereerst moet worden gesteld dat verzoeker slechts tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd met het oog op studies. Het is niet betwist dat verzoeker zijn studies heeft stopgezet en niet langer over enige verblijfstitel beschikt. Tevens dient te worden benadrukt dat het loutere indienen van een verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoeker legaal op het grondgebied verblijft en niet verhindert dat het onwettig karakter van zijn verblijf wordt vastgesteld (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Verweerder kon derhalve, op basis van de vaststelling dat verzoeker langer in het Rijk verbleef dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, toepassing maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de door hem in België opgebouwde "vriendschappelijke en persoonlijke banden" van die aard zijn dat kan besloten worden dat deze vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 22 september 2004, nr. 135.236; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 22 mei 2007, nr. 171.409; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Bovendien moet ook worden benadrukt dat verzoeker, van wie niet blijkt dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn verwanten in Marokko, wist of behoorde te weten dat hij na het beëindigen of het stopzetten van zijn studies het grondgebied diende te verlaten, zodat hij in casu hoe dan ook niet kan voorhouden dat de tweede bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in zijn privé- of gezinsleven (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk) en niet kan besloten worden dat er op verweerder een uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende verplichting zou rusten om geen verwijderingsmaatregel ten aanzien van verzoeker te nemen.

Daar niet blijkt dat er sprake is van een inmenging in enig door artikel 8, eerste lid van het EVRM gewaarborgde recht diende verweerder geen proportionaliteitstoetsing op basis van artikel 8, tweede lid van het EVRM door te voeren.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat verweerder door het nemen van de tweede bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 8 van het EVRM geschonden heeft.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en bleef in gebreke een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aan te voeren. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 maart 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 1 april 2011 werd ter kennis gebracht worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK